

Духовна беседа-бр.319

Издание на православния катедрален храм „Успение на Пресвета Богородица”-София

Светител ТИХОН ЗАДОНСКИ

ЕДИНСТВЕНО ПОТРЕБНОТО (ПО-ВАЖНО ОТ ВСИЧКО) ЗА ХРИСТИЯНИТЕ - ТОВА Е ВЕЧНОТО СПАСЕНИЕ

Желая на вас, моите приятели, както и на самия себе си единствено това, което по думите на Господа е необходимо - спасението в Христа /ср. Лк. 18:42/. Нека светът обича своето, нека едни да търсят в света - почести, други - слава, трети - богатства. Нека се стараят към земни владения, да наричат със своите имена места по земята, да градят богати домове, градини, да разкрасяват коне и карети. Нека вършат всичко това, което ги утешава. **А на нас, християните, нашият Спасител предлага само едно, което ни е необходимо - вечното спасение.** И ни заповядва да го търсим като единственото нещо, което ни е необходимо, без което няма никаква полза дори ако всичко друго притежаваме. Който го има в действителност притежава всичко, дори ако е загубил всичко което се намира в света. В него се заключава всичко, което човек може да си пожелае, докато без него целият свят нищо не струва, по думите на Господа: **„каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си”/Мат. 16:26/** След като целият свят е нищо, колко по-нищожно е богатството, независимо колко е голямо, колко по-жалки са славата и почестите, независимо колко силно са изразени. Когато душата се лишава от своето съкровище - вечното спасение, цялата слава, власт и богатство на света нямат никакво значение. Ето колко несравнимо високо стои вечното спасение! И колко беден е този християнин, който изоставя това неопценено и по-скъпо от целия свят съкровище, за да търси в този свят пътища да забогатее и да се прослави. Беден и сляп е всеки който постъпва така, защото прилича на човек който се намира в чужда страна, откъдето скоро трябва да се върне в своя дом и отечество, но той започва да гради богати къщи и градини, да придобива всякакви недвижими имоти - въпреки че скоро ще трябва да изостави всичко това и да се върне в отечеството си.

По същия начин, на всеки който (прекомерно и неразумно) събира в този свят по време на земния си живот, Господ казва: *..безумнико, нощес ще ти*

поискат душата; а това що си приготвил кому ще остане?"/Лк. 12:20/ На кого ще останат натрупаните пари, къщите, градините, земите, скъпите дрехи и наредби? А теб гроб те чака, едно малко парче земя. Къде ще отидат досегашната ти слава и почестите? За всичко ще настъпи край, както на самия ти живот. *„Защото умирайки, нищо няма да вземе; славата му не ще отиде подирему”*/Пс.48:18/ Защо тогава да търсим това, което е нищо по отношение на спасението, и защо да преследваме нещо, което отминава като сянка? **Ние сме само пришълци и странници в чужда земя. Нашето отечество, като християни, не е тук на земята.** Защо за трупаме съкровища тук, сякаш векове ще останем да живеем на земята? Защо не търсим напътствия как да стигнем нашето истинско отечество, а преследваме това което ни пречи по пътя за там? Кой ще пожелае да има цялото богатство и слава на този свят, но да се лиши от живота си? Какво е богатството и славата без живота? **Нали живота е по-скъп от всичко? Ако временният живот е по-скъп от всичко, колко повече вечния, в сравнение с който и временният живот е нищо.** Заради този вечен живот, когато се наложи, не бива да щадим временния. И ако всичко оставяме, за да не се лишим от временния живот, както става по време на пожар, нападение на врагове и други подобни обстоятелства, колко повече трябва да (сме готови) всичко да оставим, за да не се лишим от вечния живот.

Който се грижи да се прослави и забогатее през земния си живот, за такъв не остава свободно време да се погрижи за вечния живот. *„Защото, дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.* "/Мат.6:21/ - по думите на Спасителя. Тази загриженост представлява „посеяното в тръни”, точно тя ..заглушава словото Божие, и то бива безплодно"/Мат. 13:22/. Който иска да получи вечния живот трябва да приеме семето на Божието слово в сърцето си и да принесе плод. От сърцето трябва да бъдат изтръгнати тръните, за да бъде то празно (чисто), и така да стане годно да приеме семето на словото Божие. Нужно е съдът да бъде изпразнен от едно (съдържание), за да може да поеме друго, тъй като двете няма как да се вместят в него едновременно. **Така и сърцето трябва да се опразни (освободи) от излишните житейски грижи, за да може Божието слово да се вмести в него.** Необходимо е да бъдат изкарани от сърцето любовта към богатството, почестите и временната слава, ако някой иска да допусне до сърцето си святото Божие слово и то да даде плодове. Ако това не стане, няма как заедно със земните привързаности в сърцето, оттам да се

очакват и плодове на Словото. Затова, възлюблени нека изтръгнем тръните на грижите за почести, слава и временно богатство от сърцата си, и така да направим място в тях да се всели словото Божие, като принесе своите плодове - плодовете на истинското покаяние - това което Бог иска от нас, и делото на нашето спасение го изисква.

От Бога ние сме призвани към вечен живот, а в светото Кръщение сме получили обновление за него - нека усърдно да пожелаем и потърсим само това, за което сме призвани от Бога. Само този вечен живот веднъж придобит, никога не се губи, а веднъж загубен - никога не може да бъде намерен. **Почестите, славата и богатството, както и всичко от този свят, ще ни изоставят в мига, в който си тръгнем от него (в часа на смъртта), докато вечният живот, веднъж придобит, остава с нас завинаги.** Защо тогава да търсим богатство, което скоро ще ни напусне? А Бог е обещал такива блага по думите на апостола, *които „око не е виждало, ухо не е чувало и човеку на ум не е идвало това, що Бог е приготвил за ония, които Го обичат“*/1Кор..2:9/ Всичко това ще бъде завинаги с нас, и ще остане неотнимаемо. Защо търсим тук чест и слава, които като дим изчезват? Бог ни е обещал такава вечна слава на небето, с която не може да се сравнява славата на всички земни царе. Нека потърсим точно това неоценимо и сигурно съкровище, което единствено ни е нужно. А то е неоценимо велико, защото е придобито за нас не със „сребро или злато...но с драгоценната кръв на непорочния и чист като агнец Христос.“/Петр.1:18-19/. Това съкровище беше загубено за нас, но Христос: отново ни го възвърна с цената на Своята кръв, като го дава на тези, **които истински се каят и вярват в Него.** Да потърсим **истинското покаяние, което винаги е свързано с добрите плодове (добрите плодове го определят като истинско).** Нека се покаем, за да го придобием действително (а не въображаемо).

Бог казва на грешника: *„Ще те изоблича и ще представя пред очите ти (твоите грехове).“* /Пс.49:21/ Чувате ли, всички грешници? Бог ще ни изобличи и ще представи пред лицата ни нашите грехове, които вършим явно и тайно, с думи, дела или мисъл. Затова, нека изгладим (да премахнем, да очистим) нашите грехове със сълзи (на покаяние), за да не бъдем изобличени в тях! Да не би за когото и да е от нас да се каже: ето какъв бил (в действителност) този човек и (и какви са били) делата му! Този човек се наричаше християнин, но християнски дела не е вършил.

Той „имаше наглед благочестие, но от силата му се е отрекъл"/2Тим.3:5/. Този човек „изповядваше, че познава Бога, а с делата си Го отричал. "/Тит 1:16/. Този човек в кръщението обещал да работи на Бога, и името на Христа е носил, но в действителност е работил на света и греха! Защото „**всякой, който прави грях, роб е на греха.**"/Ин.8:34/ Ето какъв е бил (в действителност) този човек и какви са били делата му! Колко посрамващо и страшно ще бъде да се слуша такова изобличение! Най-вече защото то идва от Самия Бог и се отнася за християнин, който носел име, че е такъв, а в действителност вършел дела на езичник (на непознал Бога). „*Върху нечестивците ще излее Той като дъжд разпалени въглени, огън и жупел; и палец вятър е техният дял от чашата*"/Пс.10:6/ Нека се покаем, грешници, да не би и върху нас да се излее този ужасен дъжд! „*Секирата лежи вече при корена на дърветата; затова всяко дърво, което не дава добър плод, бива отсичано и хвърляно в огън.* "/Мат.3:10/ Затова възлюблени, нека чрез покаянието да принесем добри плодове, за да не ни посече Божия съд като безплодни дървета и да ни хвърли в огъня! Да принесем добрите плодове, за да не чуем и ние от Съдията Христос думите: „*идете от Мене проклети в огън вечний, приготвен за дявола и неговите ангели. Защото гладен бях и не Ми дадохте да ям.* "/Мат.25:41-42/ Колко страшно ще бъде да се слуша този глас! Страшно ще бъде и да се отиде в „*геената, в неугасимия огън, дето червеят им не умира, и огънят не угасва.*"/Марк 9:43-44/ Там, където „*човеците ще търсят смъртта, ала няма да я намерят, ще поискат да умрат, ала смъртта ще побегне от тях.*"/Откр.9:6/

Бог очаква през земния си живот всеки човек да се покае, Той не желае никой да погине, защото е благ и човеколюбив Бог. Слава на Неговото непостижимо човеколюбие! Но грешникът е сляп и не разсъждава по този начин. Не обръща внимание на всичко това и търси в този свят да забогатее и да се прослави, а не да се покае и да се спаси - и така да изпълни Божията воля. Защо „*нехаеш (не придаваш нужното внимание) за богатството на Божията благост, кротост и дълготърпение, без да разумяваш, че божията благост те води към покаяние? Но по твоята упоритост и неразкаяно сърце си събираш гняв за деня на гнева, когато ще се открие праведният съд на Бога.*"/Рим. 2:4-5/ Грешници, нека се обърнем към Бога докато ни очаква, да Го послушаме, докато ни зове! Да се откажем от преследване на почести, слава и богатство, защото всичко това ще ни напусне, а да потърсим онова, което во веки ще бъде с нас!

Сега Бог ни зове, като ни обещава Своята милост, но скоро ще ни призове, но вече за съд. Сега ни казва: покаяйте се, а тогава ще ни каже: *отговаряйте пред Мен!* Сега ни казва: *елате при Мен*, а тогава ще каже: *махнете се от Мен!* Сега Той слуша всички, които се каят, които се молят и търсят Неговата милост, а тогава на каещите се и на молещите се ще отговори: *не ви зная откъде сте!*" /Лк. 13:27/ Близо е този страшен ден, и той ще дойде неочаквано. „*И както беше в Ноеви дни, тъй ще бъде и дните на Сина Човечески: ядяха, пиеха, женеха се, мъжеха се до оня ден, в който Ной влезе в ковчеза, и дойде потопът, та погуби всички. Също тъй както беше в Лотови дни: ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, садяха, градяха; но в който ден Лот излезе от Содом, от небето заваля огън и жупел и погуби всички; тъй ще бъде и в оня ден, кога се яви Син Човеческий.*" /Лк. 17:26-30/ *Денят Господен ще дойде : тъй, както крадец нощя. Защото, кога рекат: мир и безопасност, тогава внезапно ще ги постигне губел.*" /1Сол.5:2-3/. „*И ще дойде денят Господен, както крадец идва нощем; тогава небесата с шум ще преминат, стихии ще пламнат и ще се разрушат, а земята и всички неща по нея ще изгорят.*" /2Петр.3:10/ Тогава неочаквано ще се чуе вопъл: „*Ето, младоженецът иде, излизайте да го посрещнете.*" /Мат.25:6/ Ще се случи -и казаното в Откровението: „*Видях голям, бял престол и Седналия на него, от Чието лице побягна земята и небето, и за тях се място не намери.*" /Откр.20:11/ „*И небето се дръпна и се нави като свитък, и всяка планина и остров се отместиха от местата си: и земни царе, и велможни, и богати, и хилядоначалници, и силни, и всеки роб и свободник се скриха в пещери и планински скали; казвайки на планините и на скалите: паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Оногова, Който седи на престола, и от гнева на Агнеца, защото дойде великият ден на гнева Му, и кой може устоя?*" /Откр.6:14-17/.

Забележете, колко страшен ще бъде този ден за грешниците, които сега живеят без страх и не искат да се покаят. Същият Христос, Който заради грешниците поживя в смирение на земята, тогава ще се яви в Божествена слава. Този, Който беше нараняван и мъчен заради беззаконията (на хората), Същият Той ще съди непокаялите се грешници за техните грехове и беззакония. Колко силно ще се разгори Божият гняв над грешниците, защото Христос взе нашите грехове върху Себе Си като претърпя тежки и ужасни страдания за да удовлетвори Божията правда за нас (да ни изкупи), но това с най-голяма сила ще се прояви над

християните, които са знаели дошлият в света Христос, изповядвали са Неговото име, но не са пожелали да Го послушат и да живеят в истинско покаяние, така че да се спасят чрез Божията благодат, а са обърнали сърцата си към суетния свят. Не се грижели за спасение на душите си. а за придобване на почести, слава и богатство, за задоволяване прищевките на сърцата си - за всички тях е невъзможно да се опише Божият гняв, който ще ги постигне. Четете приведените по-горе места от Свещеното писание, и разсъждавайте върху тях! Така че всички, които се мислим за християни, нека (без отлагане) да се обърнем от суетата и се покаем, за да не познаем върху себе си Божия гняв, а да получим от Него, и тук, и там - милост. Да имаме винаги в умовете си страшният Христов съд, на който неминуемо предстои всички да се явим!

Нека Божията благост подтикне всеки грешник към покаяние! Разсъди човече, чий си ти, чие дело, чие създание и чий раб? Божия твар и Божий раб си по думите на Псалмопевица: „...*Твоите ръце ме сътвориха и устроиха.*”/Псал.18:73/ Защо не слушаш и не почиташ своя Създател, от Когото всеки ден и час получаваш всички добрини? От Бога е хляба с който се храниш, пиетието, което пиеш, водата с която се миеш, домът, в който живееш, от Него са въздухът, който поддържа живота ти, светлината, която ти свети, както и всяко друго благо, от което се ползваш. Всичко това Бог ти го дава, а ти не Го почиташ! Човеците, които са ти благодетели, слушаш, например - своя баща, господар или владетел, а Бога, най-висшия свой Благодетел, Отец и Властелин - не искаш да слушаш и почиташ! **Без страх Божий, без истинско покаяние и изпълнение на заповедите Му - Бога не можеш да почиташ истински.** Тези, които само с устата си почитат Бога са лицемери, за които Той казва: „*тоя народ се приближава, до Мене с устата си и Ме почита с устните си, а сърцето му стои далеч от Мене.*”/Мат.15:8/ **Необходимо е да почитаме Бога не само с уста, а и със сърце, т.е. да се боим от Него и да Го обичаме, както и усърдно да изпълняваме Неговите заповеди.** Нека ни подбуди към покаяние, към послушание, любов и сърдечна благодарност към Него това Негово човеколюбие. по силата на което, заради нас. грешните, отхвърлените и погиващите, Той „*и собствения Си Син не пощади, а Го отдаде за всички ни*”/Рим.8:32/, та да се спасим по Неговата благодат. Нека тази велика и непостижима Негова любов към нас да ни направи целомъдрени, да ни обърне от суетата на света към Него и към Неговата любов, да усили у нас сърдечната благодарност и

послушание, защото без това не може да сторим нищо богоугодно, каквото и да вършим.